

TRTE

Časopis Društva Kerini & Stritarji

POPLAVE STRAHU

Lep cirkus! Uvodnik sem že imel napisan, če sem natančen, sicer šele v glavi in le začetek in konec na papirju. To je pač moja tehnika, da ne pozabim, kar sem pravzaprav že domislil. Potem pa se je zares ulilo. Vremenarjem nisem preveč zaupal, ker so prejšnjih štirinajst dni večkrat popolnoma zgrešili napoved. In to ne srednjeročno, cesar jim ne bi popolnoma nič očital, ampak za naslednji dan ali dva. Ampak ta dež kar ni ponehal oziroma si je dal duška tudi ponoči in posledica so bile grozne poplave, take, da se jih v Ljubljani sploh ne spominjam, čeprav so mi še živo pred očmi colni predviško cerkvijo na starih fotografijah. Takrat se je utrgal oblak nad Polhograjskimi Dolomiti in Gradaščica je zalila velik del jugozahoda Ljubljane. Da bo to deževje potopilo pol Slovenije, pa si sploh nisem predstavljal.

Zato sem poklical tudi nekaj sorodnikov, da bi prispevali slike o vodi, ki je tudi drugod, še posebej na Krškem polju, najbrž marsikomu zagrenila življenje. Slike na televiziji že tako same po sebi govorijo o tem. Če pa bi mi kakšno svojo objavili na zadnji strani Trt, tudi ne bi bilo slabo, kajne? Še zdaj se spominjam članka v Trtah pred leti, kako je narasla voda še pred drugo vojno prestavila dvojni kozolec in ga nepoškodovanega odložila kar daleč stran, sredi tujega travnika.

Glede poplav pa tole: po eni strani gre za t. i. stoletne vode in torej ta "potop" ni nič izjemnega, po drugi strani smo pa vsi zastrupljeni z opozorili v medijih o "koncu sveta" in podnebnih spremembah, ki naj bi jih zakuhali ljudje s svojim nemarnim odnosom do narave, kar seveda drži kot pribito. Toda to ni dovolj za podnebne spremembe. Čeprav smo vsi prestrašeni. Ampak nikar ...!

Ne nasedajmo prerokovanjem o katastrofah. Le mirno, leta 2012 ne bo konca sveta, čeprav so ga napovedali stari modreci! Se pa dogaja marsikaj v povezavi z vesoljskimi cikli in gre le za konec "časa", konec enega cikla in začetek drugega. Del tega procesa so tudi podnebne spremembe. Vsaka otopletev na planetu povzroči tudi nestabilno vreme, posledice pa doživljamo vsak dan. No, pa o tem podrobneje kdaj drugič.

Strah sam po sebi je zelo razdiralno čustvo. Posledice so lahko zaradi tega veliko hujše, kot bi lahko bile, tudi katastrofalne, in namesto da počnemo neumnosti, rešujemo težave in "težave" s trezno glavo. Ko bodo mimo, si seveda takoj lahko privoščimo kozarec ali dva. Cvička. Saj ni treba več biti trezen!

No, pa šalo na stran! Uživate vsak dan na tem svetu, kolikor le morete. Težave so zato, da se iz njih kaj naučimo in da se sploh lahko zavemo, kdaj nam je lepo. Zato zaupajte predvsem sebi in resnim medijem. Kot recimo Trtam. Berite Trte! Prispevajte svoje misli, fotografije, članke, novice in sploh vse, za kar mislite, da bi bilo vsem nam v veselje!

VSEBINA

⊗ Juričev striv
(1856–1941)

Janez Banič

⊗ Profesor Zoran Didek,
moj mali stric, veliki slikar

Vidka Sotler

⊗ Srečanje Kerinov in
Stritarjev na Bizeljskem

Majda Cuzak

⊗ Poplave september 2010

Andrej Kerin

⊗ Poplava na Brodu

Jože Kovačič

⊗ Prekmürsko dejte

Katarina Berglez

⊗ Novorojenki

Eva Kramperšek in Ela Jančigaj

⊗ Križanka

⊗ Mirku Jančigaju v slovo

Andrej Kerin

⊗ Zadnje novice

dve poroki

Kerini & Stritarji

Juričev stric (1856-1941)

Leta se nabirajo, časovna razdalja je vse večja, spomini iz otroštva pa vse bolj živi. Nekaj ganljivega je med otroki in starci, neka privlačnost, da ne rečem ljubezen, neko razumevanje, za kakršno odrasli ljudje nimamo več ne časa ne posluha. In v letih, ko življenjske sile začno pešati, se pojavijo spomini ... Z vsem bogastvom v otroštvu doživetega ...

V svojih rodoslovnih zapiskih imam zabeleženo, da se je Juričev stric rodil leta 1856 in umrl leta 1941, torej je bil v mojih otroških letih star kakšnih petin-sedemdeset do petinosemdeset let. Takrat – tistih predvojnih deset let – se mi je zdel zelo star in sploh najstarejši Brojanec, kar je menda tudi bil. V žlahti nisimo bili, ampak neka povezava, neko posebno prijateljstvo – še iz davnih starih časov, ko so na Brodu 7 gospodarili Nečemri, na Brodu 20 pa Stritarji – je le moralo biti. Kasneje, precej kasneje, nekako v prvem desetletju enaindvajsetega stoletja sem ugotovil, da sta bila krstna botra tega Juričevega strica moj prapraded Anton Stritar in njegova žena, moja praprababica Marija Gerlovič. Botrije so bile v tistih časih velik družinski praznik, sicer ne tako velik kot poroke, ampak na poseben način zavezujoč in obvezujoč dogodek. Boter in botra sta bila nekaj več kot navadna sovaščana, včasih celo več kot sorodnika, in ta z otrokovim krstom pridobljena zveza se je prenašala tudi na potomce. Pri Juričevem stricu (povejmo že, da se je moj Juričev stric v resnici pisal Jurečič in da mu je bilo ime Jožef!) nas od njegovega krsta loči zdaj že šest ali sedem generacij in današnjim Kerinom in Stritarjem še na misel ne pride, da so nekoč imeli v Juričih velike častilce in cenene dninarje. Juričev stric je bil eden najzanesljivejših koscev, tega se spominjam še sam. Gorenji vrt so ponavadi kosili z mojim očetom Janezom Kerinovi strici – Janez, Dreče in Pepi, v mlajših letih tudi stari ate Alojz Kerin – in seveda Juričev stric.

Ta stric je bil vesele nature in se je rad našalil. Kerinov stric Dreče je večkrat povedal o njem kakšno žaltavo. »A, star Jurič je bil dober kosec,« je začel stric Dreče in smo že vedeli, kaj bo povedal. – »Ko smo odkosili že tri ali štiri redi, nam je Tončka prinesla tisto koscem tako ljubo poživilo. Ko je Jurič zvrnil štamprle slivovke, je široko odprl usta, globoko vdihnil in rekel: »To je pa boljše, kot če bi kakšno babo prijel za rit.«

Na strica Juriča me živo spominja tudi njegova s slamo krita hišica na koncu vasi. V mapi franciscjskega katastra iz leta 1824 sta na brojanski parceli št.

855 in 858 dobro vidni – čeprav samo s svinčnikom vrisani – dve stavbi; tista na parceli št. 855 je morala biti Juričeva. To je bila sicer lesena bajtica, ampak podkletena; ob vsaki poplavi je voda iz Krke zalila klet, kar je bila za otroke ogleda vredna zanimivost.

Midva s stricem Juričem sva imela čisto svoje pogovore. On je bil čevljar in mi je obljubljal, da bo svoje čevljarsko orodje zapustil meni. Od takrat sem si bil na jasnem, da bom čevljar. Včasih sem mu prinesel lonček tople juhe, ki sta mu jo pošiljali moja mama ali pa Kerinova stara mama. Kuhal si je drugače večinoma kar sam.

Posebno vlogo so odigrale igralne karte, čisto nove, prinesene iz Amerike in stric jih je neke lepe nedelje poklonil svojemu čevljarskemu vajencu. Karte so bile zame velika dragocenost, ki sem jo hotel čim prej pokazati stari mami. Vedel sem, da prihaja od maše med zadnjimi in mi prinaša zemljo. Stekel sem s kartami na most, visoko dvignil roke in že od daleč kazal prelepe nove karte. Ampak kaj, kart je bilo za drobno otroško pest preveč in gladke so bile, da so se mi kar usule iz rok in med širokimi špranjami med mostnicami zdrsnile v Krko.

Jeseni 1941, ko so Brojanci bežali čez državno mejo Krko, iz »Nemčije« v »Italijo«, sta na Brodu ostala samo Juričev stric in njegova sestra Debelakova teta. Umrla sta v enem tednu drug za drugim, teta 2. decembra 1941, stric pa tri dni kasneje. Župnik Zupanc je v križevski mrliški knjigi zapisal: »Niso Nemci pustili prenesti ga čez mejo v Sv. Križ. Še naše nosila (pare) so Nemci obdržali. Pokopali so ga v Cerkljah.«

Janez Banič

Foto-utrinek s srečanja

Foto Alja Pregl

Profesor Zoran Didek, moj mali stric, veliki slikar

Razstava ob stoletnici rojstva strica Zorana Didka je bila enkratna. Tako zelo se me je dotaknila, da moram nekaj napisati za naše Trte. Sploh se ne morem znebiti vprašanja, kje so vse te risbe do sedaj bile. Kdaj vse so nastale? Kdo vse jih ima?

Zoran Didek, akademski slikar in profesor, je bil očetov bratranec, torej moj mali stric. Vendar smo bili precej povezani, ker je zelo rad prihajal k nam. Mama in oče sta ga vedno sprejela, kadarkoli je želel. V hiši, ki jo je pomagal zgraditi tudi sam s svojimi idejami, je imel določeno sobo, kjer je spal, in klet, kjer je risal (še vedno Zoranova klet).

Ko sem bila še šolarica, je pri nas pogosto prebival več tednov skupaj. Bil je dobrodošel in svoboden. Tu je našel svoj notranji mir in ravnovesje.

Čez dan je risal ali ob Krki ali na Starem gradu ali je platna pripravljaval v kleti. Večinoma je ustvarjal ves dan. Bila sem še zelo majhna, v nižjih razredih osnovne šole. Čez dan sva morala jaz ali moj brat Jožko stricu Zoranu nesti kosilo tja, kjer je tistega dne risal. Z otroško zvedavostjo sem ga spraševala, kaj riše, in odgovarjal je s svojim značilnim mmmh. Sčasoma sem se navadila, da ga ne sprašujem kaj dosti, ko dela. Preprosto sem se vrnila, ko je pojedel.

Ampak zvečer ali popoldne se je bil vedno pripravljen kaj pogovoriti z menoj in bratom. Mene je bolj crkljal, pa biljard sem lahko igrala z njim in njegovimi pajdaši, ki jih je bilo dovolj, da so skupaj spili kakšen litrček. Brata pa je naučil šahirati. Kupil mu je knjigo o šahu, vsak dan sta igrala in seveda tekmovala. Oba sva v njegovi družbi uživala, ker sva bila nekako

pomembna. Vse njegove pripombe in pobude sem sprejela s posebno pozornostjo, ker je vendar toliko stvari poznal in vedel!

Spominjam se, kako mi je razložil, kaj je kič. Nekoč sem na Slinovcah na srečelovu zadela »jelenec« in jih seveda obesila na steno. Pa ne za dolgo. Ko je stric spet prišel v Podbočje in je to videl, je seveda vprašal, kaj pa da je to No, potem si lahko predstavljate nadaljevanje. Jelenčki so šli v smeti in ta lekcija mi je zelo koristila.

Zoran je nato kupil poslopje v Podbočju in ga preuredil. Glavni del je namenil prostoru za ustvarjanje. Pa tudi druženje, čeprav je bilo za slednje manj objektivnih možnosti. Pogosto je prihajal, čeprav je takrat še delal na ALU v Ljubljani. Med počitnicami so radi prihajali študentje iz Ljubljane k njemu na obisk. Opazovala sem, kako so ga poslušali in sprejemali njegove ideje. Bil jim je več kot profesor. Nekakšen duhovni oče.

Ko sem bila stara sedemnajst let, mi je rekel gazela. Takrat je nastal moj portret in zelo zelo sem vesela, da ga imam.

Zelo zanimiva zgodba pa se je spletla ob portretu mojega očeta. Slika je nastala leta 1937. Oče je bil takrat lep mlad fant, star 24 let. Motiv – grabljač. Sloni na lesenih grabljah za seno. Ampak te slike oče takrat ni videl oz. ni vedel zanjo. Zelo verjetno jo je Zoran prodal, da si je lahko kupil nove risarske pripomočke.

Po zelo čudnem naključju smo sliko pred več kot 35 leti končno dobili v last. Krasila je namreč pisarno nekega ljubljanskega direktorja. Tam je bil zaposlen sosed, katerega mama in teta sta stricu Zoranu pro-

dali poslopje v Podbočju. Ampak on te slike gotovo več kot deset let ni opazil oz. ni vedel, čigava je. Šele ko je Zorana bolje spoznal, je bil pozoren na podpis. In ko je tako vedno natančneje vsak dan videval to sliko, se mu je zdelo, da bi tudi portretiranca moral poznati. Prišel je do mojega očeta. Odpravili smo se v Ljubljano, starša in jaz. Potem so starši kupili neko olje, krajino, za nadomestek, da smo lahko očetov portret odnesli domov. Zelo veliko nam je pomenil, še sedaj sem vesela, da ga imamo. Vedno bolj.

Res menim, da sem imela veliko srečo, da sem imela strica Zorana in da je zahajal v Podbočje. Toliko lepega sem dobila od njega, toliko lepih misli in lepih besed. Rekel mi je ... čegurca. Ne vem, kaj je to, ampak slišati je bilo zelo lepo.

Poznate njegovo misel: treba se je razdati?

Vidka Sotler

Pepi (olje Zorana Didka)

Srečanje Kerinov in Stritarjev na Bizeljskem

Pa je le prišla tista sobota, 28. avgusta, ki smo jo mnogi že tako pričakovali. Vreme pač ni bilo preveč izletniško. Pa kaj, vreme! Mislim, da tudi če bi »burklje« z neba padale, bi se nekateri izmed nas odpravili na srečanje. In prav je tako!

Nekaj moraš čutiti in si zaželeti, pa si tudi ti tam, kamor mnogi pridejo, starejši in prav mladi, na vsakoletno prijetno srečanje Kerinov in Stritarjev.

Mirko, naš neumorni organizator vseh dosedanjih srečanj (HVALA, Mirko!), je filigransko natančno izračunal, kdaj bo kdo vstopil na avtobus na njem najbližjem postajališču. Prvi so vstopili v Celju in zadnja potnica v Cerkljah. Zadnji so malo čakali, ker so bile na cesti razne ovire, mi vsi pa smo se pridno držali časa, predpisanega v predhodnih obvestilih. Saj veste, avtobus pač odpelje, če nisi tam v pravem času. Nekateri pa so se na kraj dogodka pripeljali z lastnimi vozili. Med našo vožnjo z avtobusom smo se malo dlje ustavili na »plac« v Podbočju. Ogledali smo si že izdelani vzorec spominske plošče našemu Zoranu Didku, akademskemu slikarju, na njegovi hiši. Vzorec je bila narejen po zamisli našega Mihe Kerina, priznanega arhitekta.

Čas nas je res že malo priganjal, malo pa muhasto vreme. Na Brodu pri Baničevih je vstopila Tončka s

polno košaro sadja. Baničeva hruška ob hiši pa se je kar sama ponujala in tako so najbolj pridni »rabutali« pred očmi nas vseh in tudi v našo korist.

Založeni z vsemi dobrotami v košarah in steklenicah smo končno prispeli na Bizeljsko. Šekoranjev kozolec nam je nudil streho nad glavo. Tam so nas pričakali gostitelji Krainerji, Jožek, Marko in Jože Kovačič, ki smo ga pogrešali že na avtobusu, in pa topel golaž v kotlu. Mmm, kako je dišalo in kako nam je teknilo, ali ne? Kmalu so bile na mizah vse dobrote iz naših košar in vina, dobrega, je bilo tudi za vse.

V prostoru, pravi dvorani in ne kozolcu, je bilo čedalje bolj živahno. Naš predsednik Drejc se je v imenu društva – nas vseh zahvalil lanskoletnim organizatorjem srečanja na Polanah v Krakovskem gozdu. Dobil so pisno priznanje po zamisli in izdelavi naše Irene Didek-Pregl, upokojene babice, strokovnjakinje na tem področju. Izročena priznanja so prejeli Jože Kovačič ter družini Francija Kerina in Andreja Kerina iz Broda.

Dež je bil v zgodnjih popoldanskih urah še malo zadržan in tako so se naši organizatorji in gostitelji odločili za krajši izlet k cerkvi sv. Lovrenca na Hribček. Tu smo v razlagi nekega Jožetovega prijatelja (ker gospoda župnika ni bilo) slišali, da je tu svoj čas maševal tudi naš blaženi Anton Martin Slomšek.

Podelitev priznanj za organizacijo srečanja 2009 družinama Francija Kerina (levo) in Andreja Kerina

Foto Miha Kerin

Gasilska slika na stopnicah pred cerkvico

foto Miha Kerin

Je pa tudi pesnil, in sicer med drugim tudi tisto »En hribček bom kupil«. Hribček, prekrasen in veličasten prostor na naši slovenski zemlji, mu je dal tak krasen navdih, nam pa željo, da zapojemo nekaj Marijinih

pesmi. Potem pa sta Drejc in Alenčica spontano zapele eno prelepo tolminsko, in to tako lepo, da smo si vsi želeli, da se ne bi nehala. Ja, to je pa tako, če vsak teden hodiš na pevske vaje in to tudi rad počneš.

Sprehodili smo se k cerkvici, kjer je služboval A. M. Slomšek

Foto Miha Kerin

Seveda ima Slomšek svoj prostor v »farovžu«, predvsem pa v vinski kleti, ki jo je tamkajšnje turistično društvo uredilo s svojimi slikami in vinoteko. Mogoče bi kdo lahko povedal kaj več, ker je bil dlje v prostorih, mene pa je vleklo ven na zrak, na tak lep pogled na bližnje vrhove in doline.

Na cerkvenih stopnicah so naši neumorni fotografi naredili spominsko sliko, seveda z nami, udeleženci srečanja Kerinov in Stritarjev. Zaradi dežja pa smo se kar hitro vrnili pod tisti kozolec. Dobrote na mizah so se zopet ponujale in tudi golaž v kotlu je še vabil. Jožek in Marko sta imela v programu še obisk repnic in to s konji in »federvagni«, a je bil dež vse bolj vsiljiv in tako smo šli tja z avtobusom oziroma s svojimi avtomobili. Tokrat smo obiskali samo eno od Repnic. Sprejela nas je gospodinja Joži, ki je neumorna in tako sočno govorila, da smo kar pozabili, da je v repnicah hladno in temno. Žal smo program hitro končali, ker je čez čas še kar resno deževalo, pa tudi

Klopotec

Foto Alja Pregl

Slomškovo vino

Foto Alja Pregl

Portal repnice

Foto Alja Pregl

nova skupina obiskovalcev je že prihajala in tam pred repnico je postajalo pretesno za vse.

Na koncu srečanja se je naš vedno pripravljeni predsednik Drejc zahvalil gostiteljema Krainerjevima – Jožku in Marku. Pred desetimi leti (takrat je sijalo sonce!) smo že bili gostje pri Krainerjevih na vrtu in prepričana sem, da če sedaj vprašam oba Krainerja, ali nas čez deset let spet sprejmeta na Bizeljskem, bosta rekla: »DA!« In mi pridemo v čim večjem številu, ali ne?

Majda Cuzak

Sprejemna dvorana z znamenitim stropom

Foto Miha Kerin

Labirint repnice napreduje

Foto Miha Kerin

Poplave september 2010

Letošnji september je že od začetka spremljalo precej deževno vreme.

Prišel je petek 17., ko je pričelo močnejše deževati. V soboto so se padavine še okrepile. To se je nadaljevalo še v noč na nedeljo. Padlo je okoli 150 l dežja na m². Krka je neutrudno rasla. V nedeljo proti poldnevu je dosegla višino kakršne smo vajeni, vendar temu ni bilo videti konca. Do ponedeljka zjutraj je zrastle še dober meter v višino. Naraščanje se je ustavilo. Na mostu je segala do prečnih tramov tik pod voziščem. Če si se peljal po mostu si imel občutek, da se vse maje. Pri nas je bil ze-

Vrtiček 4. 9. 2010

Foto Miha Kerin

Merilna postaja ob veliki noči 3. 4. 2010

Foto Andrej Kerin

Idila 28. 8. 2010

Foto Andrej Kerin

lenjavni vrt krepko pod vodo, pri lipi pa je Krka segala do vozišča. Nekaj vaščanov, ki imajo hiše podkletene je moralo ob pomoči gasilcev črpati vodo, ki je zalivala kletne prostore in stvari v njih. V »dalejem konci« vasi, pri Zakrajškovih, pa so morali prestaviti živino k sosedom. V bližnji Kostanjevici na Krki pa je voda zalila celoten otok in naredila ogromno škode. Počasi je Krka pričela upadati in se po dobrem tednu vrnila v strugo. Upamo, da se kaj takšnega ne bo več kmalu ponovilo.

Lep pozdrav v imenu cele družine, Andrej Kerin

Vrtiček med poplavo

Foto Simon Kerin

Merilna postaja med poplavo 19. 9. 2010

Foto Simon Kerin

Poplava z mostu 19. 9. 2010

Foto Simon Kerin

Poplava na Brodu

Jože Kovačič ml. nam je poslal nekaj fotografij z Broda in naslednji komentar:

Fotografije so bile narejene v soboto zvečer, tj. 19. 9. 2010, ko je Krka še rasla, in v nedeljo zjutraj, ko je dosegla najvišji izmerjeni nivo na Brodu (457 cm). Prav merilno tablo sem slikal oba dneva in na drugi sliki je ni več, ker je pod vodo – kaže samo do 450 cm. Izmerjen je bil tudi največji pretok Krke na Brodu, to je 460 m³/s. Sam sem po spletu spremljal podatke za vsako uro, in ko je reka dosegla pretok 400 m³/s, ga niso več objavljali. To pa enostavno zato, ker niso imeli programa za izračun pretoka pri tako velikem vodostaju. V ponedeljek zgodaj zjutraj je prišel hidrolog in izmeril hitrost vode s posebnimi ladjicami, na podlagi tega pa je izračunal pretok. V naši, Kovačičevi kleti je bilo 65 centimetrov podtalnice, ki smo jo tri dni črpali iz jaška. Kolikor smo je izčrpali, toliko je je na novo

priteklo, dokler ni nivo podtalnice padel do te mere, da ni več tekla v garažo. Žaga jo je odnesla brez posebnih poškodb, ni pa veliko manjkalo, da bi voda vdrla v brusilnico.

Tudi drugi so imeli težave. Zakrajškovi so imeli Krko v hlevu, od koder so morali seliti živino, ostali, ki imajo kleti, pa so jo črpali iz kleti (Vrhovškovi, oboji Jarkovičevi, Baničevi, Strgarjevi). Poplavljena je bila tudi hiša Ivnikov na Brodu 5, vendar na žalost nimam nobene fotografije.

Slike povedo več, kot lahko opišem. Vas Brod jo je v primerjavi z drugimi zelo dobro odnesla, sicer pa lahko najdem eno samo besedo, ki dobro opiše stvari – to je bila katastrofa. Edina svetla točka je bila, da je bil most na Brodu edini prevozni most čez Krko od Čateža do Novega mesta. Vsi drugi so bili ali pod Krko ali pa je bila cesta do mostov zalita z vodo.

Jože Kovačič

Poplava je lahko tudi lepa

Foto Miha Kerin

Na dvorišču ob žagi

Foto Jože Kovačič

Voda je segala vse do vrha mostu

Foto Simon Kerin

Voda je segala vse do vrha mostu

Foto Jože Kovačič

Kovačičeva drvarnica

Foto Jože Kovačič

Prekmürsko dejte

Je že preteklo kar nekaj Mure, odkar sem se zadnjič (prvič) oglasil ...

Zdaj pa se že pozibavam na vseh štirih in piskam in vriskam, da je veselje v hiši in da mi da ta stara dva mir z žgečkanjem!

No, to ni to, kar sem hotel povedati – pač pa se moram pohvaliti, da sem bil na morju!!! In v morju tudi! ... No, samo do pasu, več nisem upal. Smo se prejšnji teden vrnili s Paga, kjer sem sončil svoje špehce na toplih septembrskih žarkih, na suhem plaval v svojem lastnem bazenčku in z dobro voljo radostil svoja ta stara dva. In potem šok: me mami čofne v hladno morje, joj, kakšna predzdnost! Pa res nisem ničesar ušpičil, prisežem! ... Če ne štejemo pokakanega bazenčka, seveda ... In ne da bi se ustavila pri nogicah, vse do pasu me je namočila noter! Seveda sem ji

jasno in glasno dal vedeti, da se z nami dojenčki to ne dela, vsaj ne, ko ima voda le 21 stopinj ...

Saj zdaj sem ji to nesramnost odpustil, ker me je za šesto obmesečnico obdarovala z novo jesensko-zimsko

kolekcijo, da bom lahko lovil srčkane bejbike v soboškem parku.

Vsem skupaj do naslednjega javljanja pošiljam en velik slan pozdrav!

Vane

Zanj Katarina Berglez

GSM sporočilo z dne 17. 8. 2010

Hojla.

Sem Eva in sem ob 11.48 v Brežicah privekala na svet presrečni mami Ani Kerin in atiju Martinu Kramperšku. Sem kar velika punca, saj merim 52 cm in imam 3650 g. In imam že toliko povedati ... Kmalu povem še vam! Eva

Elektronska pošta na naslov K&S 14. 10. 2010

Ela se je rodila 30. 6. 2010 ob 13.28, dolga 51 cm in težka 3320 g. Zdaj je že vesela dojenčica, ki nam s svojim nasmehom polepša vsak dan ...

Srečna mamica Cvetka Turk Jelen
in očka Boris Jančigaj

**Obema
novorojenkama
želimo veliko
srečnih let,
staršem
pa iskrene
čestitke!
Kerini in Stritarji**

Križanka

Piknik 2010 - Bizeljsko

					AVTOR MARKO BOKALIČ	SESTAVINA KROM-PIRJA IN ŽIT	PISAR- NIŠKI ORGAN OBLASTI	PESNIK KLOPČIČ								
					NEJASNI, POMEŠANI ZVOKI											
					PRETAKA SE NAM PO ŽILAH											
					PREPROST PLUG											
					DVIGNIEN PROSTOR STARO EVROPSKO LJUBSTVO								3. OSEBA SRED. SPOLA	ZNAK ZA BIZMUT	OLJNATA TEKOČINA ZA PROIZ- VODNJO BARVIL	SKRIVNA NAMERA
					PREMIK DELA TELESA		GLAVNO MESTO TUNIZIJE	JURČEK								
					ZNAK ZA ALUMINIJ		TEKSTILNI IZDELEK KONJSKI DIR V SKOKIH	LAHEN UDAREC S PRSTI								
					ZANES- LJIVO, ZAGOTOVO									SOSEDI CRKE J ONAMA ZARADI DROGE		
					SOSEDEJ IRAČANOV								PO NJIH HODIMO IGRALKA NEWTON JOHN			
					PESNICA NOVI			STRITAR- JEV ROMAN MAJHNA TORBA								
					KONICA											
GRAFIČNO OBLIKO- VANJE MATEVŽ BOKALIČ	ZADNJE POČIVA- LIŠČE	BOJAZ- LJIVEC	VARNO PRIBEŽA- LIŠČE	"MARTINO- VA" ŽIVAL VOŽNJA, PREVOZ (LJUDSKO)		OSTANEK IZ PRETE- KLOSTI PEVEC PESTNER										
NAPRAVA ZA PROJECIRANJE S PROSOJNIM FOLIJ								ZAZNAVA S TIPOM DELAVEC V KOVIN. INDUSTRIJI							POSTAVNA, KREPKA PUNCA	POROČNA GOSTIJA, OHCET
UGOTO- VITEV, IZID								PALUBA DRUGA NAJVEČJA EVROPSKA REKA						DUŠAN SEMOLIČ TALNI NAČRT OBJEKTA		
KAR NAM JE V NAPOTO						IZRAZITEV SOGLASJA, UGODITEV PROŠNJI										
						SIMBOL ZA IRIDIJ	DROBNA CEV									
NAŠ POLI- TOLOG IN POLITIK (MILAN)								RASTLINA PLEZALKA SPOD. DEL VRATNE ODPRTINE								
					VEČJA ČRNO SIVA POLJSKA PTICA									VELIKA REKA V ROMUNJI NASPRO- TJE SINA		
					NAPITEK S KOFEINOM							VZPETINA "KONEC" PŌTI				
					ŽELATINA IZ ALG, GOJIŠČE ZA BAKTERIJE					DEDNA POSEST PO OČETU, OČEVINA						
										ZAVA- ROVAN STRUPEN IGLAVEC						Piknik 2010

Slovarček:

ANILIN - rumenkasta oljnata tekočina za azobarvila; TRIP - omama zaradi učinkovanja mamila.

Mirku Jančigaju v slovo

Poznala sva se, odkar se zavedam, in misli mi uha-
jajo v rosno mladost ... Bil si kot starejši bratranec, moj
vzornik, včasih učitelj in vedno dober prijatelj. Nik-
dar ne bom pozabil naših druženj za Bežigradom 5,
družabnih iger s kartami, šaha, človek ne jezi ...

Hodila sva na isto bežigrasko gimnazijo, kjer si bil
kot mladinski funkcionar zagret zagovornik mladin-
skih delovnih brigad in morda sem se prav po tvojem
vzoru udeležil treh tovrstnih podvigov v času, ko si že
odšel na fakulteto za strojništvo. Nekajkrat si mi
pomagal razrešiti kakšen trd matematični oreh ... V
spominu imam tudi plesne vaje, ki si jih organiziral za
mlajše sorodnike.

Kasneje so bila naša srečanja redkejša, saj te je pot
zanesla v Celje, kjer si si ustvaril družino in kjer si pon-
osno vodil tovarno EMO Celje, vedno s poslušom za de-
lavce, dobrim občutkom za finance ter z navdušenostjo
za razvoj in inovacije, kar se je zrcalilo v poslovnih usp-
ehih in redko v razočaranjih. Krajši čas si nadaljeval v
Beogradu, leta 1982 pa si sprejel izziv za vodenje sloven-
skega giganta, Litostroja. Nedvomno si bil direktor, ki je
pustil pečat v slovenski zgodovini.

Rad sem poslušal tvoja pripovedovanja in obujanje
spominov tudi v zadnjih petnajstih letih, ko smo se
Kerini in Stritarji redno družili na sestankih odborov
društva in na letnih srečanjih, ki so potekala pod tvojo
taktirko od prvega v Kostanjevici leta 1995 do zadnje-
ga letos avgusta na Bizeljskem.

Bil si med pobudniki za prvo srečanje Kerinov in
Stritarjev, ko smo na sedmini po prezgodnjem slovesu
od tvoje sestre Brede zatrdno sklenili, da se moramo so-
rodniki srečati tudi ob bolj veseli priložnosti, kot je
pogreb. Pobuda se je rodila spontano, ko smo Miha, ti in
moja malenkost razpravljali, kako nas zbližujejo le smr-
ti, čeprav se nekateri kljub sorodstvu le bežno poznamo.

Vedno si trdil, da so še tako težke naloge izvedljive s
primernim timskim delom, pa naj si bo to na poslovnem
in strokovnem področju, na mestu generalnega direk-
torja Litostroja, kjer ti je uspelo združiti znanje
Turboinštituta in zmogljivosti tovarne, ali pa v zadnjih
letih kot predsednik in član kluba rotarijcev Domžale
ali v našem društvu. Tudi v društvu in veliki rodovini
Kerinov in Stritarjev si videl nekaj več. Nekoč si v našem
časopisu Trte zapisal, *da je Zaupanje v svoje sposobnosti, nji-
hovo združevanje in iskanje skupnih projektov večjih dimenzij
mogoče ugotoviti že pri naših prednikih in tudi danes med nami,
Kerini in Stritarji. Povsod, kjer se je pojavila združitev energet-
skih potencialov vsaj med straši in otroki v istem poslu, so bili lepi*

*rezultati ... In tudi sam sem čutil to energetsko sposobnost kot
oporo, ko sem se moral odločiti za daljše obdobje.*

Vsake naloge si se lotil temeljito in prizadevno, tako
da ni bilo prostora za spodrsljaje, pa naj so bile to
poslovne odločitve v podjetjih ali pa ob instrukcijah
mladih, ki so se bojevali z matematiko ali fiziko.
Natančnost, pravočasnost in red, ki si ga terjal najprej od
sebe, si uspešno prenašal na svoje učence in sodelavce.

Rad si se družil z mlajšimi podjetniki novega časa
in užival, če so tvoji nasveti padli na plodna tla. Spom-
injam se, s kakšnim žarom si pripovedoval in pisal v
našem časopisu Trte o zadnjih zaključnih delih in o
uspešnem odprtju velikega trgovskega in zabavišnega
centra v Volgogradu pred dvema letoma ...

Navdušeno si analiziral družinske vezi in probleme
menjave generacij v našem sorodstvu. Znal si pokazati
na dobre strani v primerih, ko so jih drugi videli le
črno-belo ali pa v okvirih pravil, ki so se ustalila v de-
setletjih in stoletjih in postala tradicija povsod tam,
kjer so spremembe težavne. Odobral si smele poteze
gospodarjev domačij, očetov in sinov, ki so na dolgi rok
rodile zavidanja vredne sadove.

Vedno si bil poln novih načrtov in pobudnik razprav
o razvoju okolja, iz katerega izvira naš rod. Snoval si
zamisli o izkoriščanju termalne vode na področju
Podbočja pod Gorjanci in kdo ve, kdaj se bodo uresničile.

Odšel si nenadoma in kar nismo mogli verjeti, da je
res, saj si nas zapustil sredi delovnega elana. Med nami
je zazijala globoka vrzel. Zelo te bomo pogrešali.
Pogrešali bomo tvojo trdno voljo, odnos do dela, tvoj
nasmeh, optimizem. Hkrati pa bo ostal v naših srcih
trdno zasidran spomin na vse te vrednote in prepričan
sem, da bomo še dolgo črpali energijo, ki si jo nesebično
razdajal med nas in v širše okolje. Prav to nam zdaj lajša
bol ob slovesu in nam bo vlivalo upanje v prihodnje.

Andrej Kerin

Nov uradni listek na Stritarjevi veji

Foto Andrej Stritar

Konec maja 2010 sta Petra Pečar in Rok Stritar povabila sorodstvo in prijatelje v Krkavče v Slovenski Istri, kjer sta pred matičarko dahnila vsak svoj da. No, Rok je pravzaprav rekel »vsekakor«, kar verjetno pomeni še malo več. Poznata se že dolgo, imata že svojo hišo in svojo firmo, tako da je bilo uradno dejanje le formalna potrditev že preizkušene zveze. Ohcet je bila pa super: tja do jutra smo stari in mladi peli in plesali, igrali košarko, balinali ter celo improvizirali dramsko predstavo. Premiero je doživel tudi desetminutni filmček, v katerem smo jima najbližji v režiji Rokove sestre Mojce zaželeli vse najboljše.

www.krka.si

In še en listek v krošnji Kerinov & Stritarjev

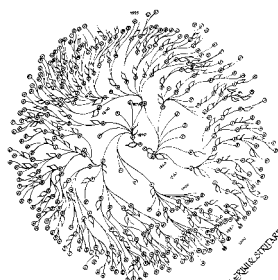
Spomladi sta se poročila Lovro Iskra in Ana Pokrajac. V soboto, 19. junija, sta sklenila zvezo pred Bogom v cerkvi sv. Eufemije v Rovinju, tri dni pred tem, 16. junija, pa je bila civilna poroka na ljubljanskem magistratu.

Foto Irena Iskra

*Mladoporočencem
iskreno čestitamo
in jim želimo
še veliko lepih let!
Kerini in Stritarji*

**Društvo
& Kerini
Stritarji**

ISSN 1318-895x

Izdalo Društvo Kerini & Stritarji, Ljubljana, Rožna dolina, cesta IX/26

TRTE, devetinpetdeseta številka, Ljubljana, oktober 2010

<http://www.trte.org>, krsrd2@guest.arnes.si

Uredniški odbor glavni urednik Peter Povh, Janez Banič,

Vlado Berglez, Irena Didek-Pregl, Mirko Jančigaj, Alenčica Kerin,
Andrej Kerin, Andrej Stritar

Jezikovno korigirala Mojca Stritar Tisk Grif & Pika